

„Deci, tot mi-a mai rămas ceva...”

Jeremy Taylor, predicator din secolul XVII, a fost persecutat pentru credință, casa i-a fost jefuită, familia alungată, toată averea confiscată. În jurnalul său de zi, Taylor scrie: „Am căzut pradă în mâinile tâlharilor, și mi-au luat tot ce aveam. Ce mai pot face acum, când nu mai am nimic pe lume? Dar stai, că nu mi-au luat tot. Nu mi-au luat zâmbetul de pe față, nu mi-au luat buna dispoziție, și nici conștiința curată. Mi-au lăsat intactă providența lui Dumnezeu și neatinsse toate promisiunile Lui, speranțele mele în Paradis, și moștenirea mea păstrată în ceruri. Încă respir, mânânc, și dorm. Încă pot să citesc și să meditez. Deci tot mi-a mai rămas ceva. Și cine are atâtea lucruri, are motive să fie vesel, să cânte... nu să plângă pe tufa de spini.”

Roada

Roada Duhului este o dovadă a pocăinței. „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră” (Luca 3:38). După ce aude și înțelege Cuvântul, credinciosul trebuie să aducă roadă: „Cel ce aude Cuvântul și-l înțelege, aduce roadă” (Mat. 13:23). Roadă e produsă de Duhul Sfânt care lucrează în viața noastră. „Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor...” (Gal. 5:22-25). Roadă e produsă de mlădițe numai dacă rămân în Viță (Ioan 15:5). Să luăm aminte la acest cuvânt foarte categoric.

Din turneul corului „Laudă Mielului” în Europa

Biserica Baptistă Română din Metropola Chicago
484 E. Northwest Hwy (505 State Street), Des Plaines, IL 60016
Radio: WEEF 1430AM, duminica dimineața între 8:30 și 9:00
<http://www.rbc-chicago.org>

Buletin Duminical

Păstori și candidații la botezul din duminica trecută

Risipă de mir

În Betania, în casa lui Simon leprosul, unora le-a fost necaz că o femeie a venit și a spart vasul de alabstru și a turnat pe capul Domnului Isus mirul de nard curat și scump. Iritați, au întrebat: „Ce rost are risipa aceasta de mir?”

Risipă înseamnă o cheltuială fără măsură în mod nechibzuit; un belșug de lucruri frumoase și scumpe aruncate fără rost. Așa li s-a părut unora, o risipă de mir.

Dar în timp ce unii bolboroseau și e scris că „le era foarte necaz pe femeia aceea”, toată casa era parfumată de esența amăruie de nard. Parfumul acesta a costat enorm, fiind că era extras din rădăcinile de nard care creșteau pe coastele muntoase ale Himalaiei îndepărtate. Și acum era vărsat ca să se „risipească” la masa din Betania. Și desigur, din punct de vedere logic, practic, economic, rațional, matematic, utilitar, principial, pragmatic, a fost o risipă. O mare risipă.

Dar Domnul Isus spune: „Lăsați-o în pace. Ea a făcut un lucru frumos pentru Mine.” „S-ar putea să nu fie nici logic, nici practic, economic, nici rațional, matematic, utilitar, nici principial, nici pragmatic... și totuși femeia aceasta a făcut un lucru frumos pentru Mine. Voi ce-ați făcut?”

E adevărat, dragostea risipește, dragostea cheltuie. „Dragostea suferă totul”, spune Cuvântul. Cât de enorm este acest „totul” pe care îl suferă dragostea?

Doamne, pune un clocot viu în dragostea noastră, ca să nu măsurăm atunci când dăm pentru Tine, să nu cântărim când jertfim pentru Numele Tău. Umples-ne cu dragostea Ta care a făcut cea mai mare „risipă” atunci când Te-ai dat pe Tine însuși ca jertfă pentru noi!

Fă, Doamne, Biserica Ta din locul acesta să fie parfumată cu o risipă de mir, cu iubirea Ta, cu har și pace!

Imagini de la botezul din duminica trecută

Comunicări

■ Duminica trecută am avut o bucurie mare să sărbătorim 38 de ani de existență a acestei biserici, și să avem un botez cu patru suflete. Dimineața la serbarea de aniversare formațiile muzicale s-au întrecut în lauda și preamărirea Domnului. Iar seara, de asemenea, cântările de laudă au predominat în închinăciune. Cei care L-au mărturisit pe Domnul în apa botezului au fost:

- Alina Tamaș
- Julian Colțea
- Raul Hegheș
- Flavius Străin

Cuvântul Domnului a fost vestit la serviciul de seară de fratele George Dancea, păstor din Hollywood, Florida, și președinte al Asociației noastre.

■ Printre alți oaspeți cu care ne-am bucurat în părăsire în duminica trecută au fost: Gheorghe Mocuța, care este pentru o vreme în Hickory, NC (sora Mocuța este

în țară); Dr. Titus Colțea, din Florida; familia Traian Șicovan, din Florida; familia domnului Lucian Leuștean, consul general la Chicago; Bianca și Cliff Dolinschi, din Georgia; Daniel și Diana Moțiu, din Țiria, Arad (nepoții sorie Silvia Străin); și alții.

■ Au plecat în România la rude:

- Aurel Flonta,
- Radu și Tabita Pașca;

iar în concediu în Florida:

- Jean și Viorica Opriș,
- fam. Relu Jianu;

și în excursie în Alaska:

- Robert Ardelean,
- Dani Ilia,
- Miță Gălățeanu.

■ Exprimăm condoleanțe:

- dnei Felicia Ortiz, la trecerea în veșnicie a tatălui ei la Timișoara.

- fratelui Marin Vasile, la trecerea din viață a fratelui de corp, la Ploiești.

■ Abonamente în bloc la ziarul săptămânal „Illinois Baptist” se pot face la fr. Dani Voica, \$7.00/an.

Scoala Duminicală

3 august

Împlinitori ai Cuvântului

Iacov 1:16-27

Cuvântul de aur: Iacov 1:22

10 august

Ucenici nepărtinitori

Iacov 2:1-13

Cuvântul de aur: Iacov 2:5

„Dăătorul voios”

Atunci când ap. Pavel spune la 2 Cor. 9:7 că Dumnezeu iubește pe dăătorul voios, el folosește cuvântul grecesc „hylaros” care înseamnă mai mult decât „bine dispus”. Înseamnă o bucurie izvorâtă dintr-un sentiment că e o mare cinste, un privilegiu și o binecuvântare să poți aduce o slujire lui Dumnezeu.

O întâmplare scrisă sub titlul „Dumnezeu mi-a ținut familia împreună” a apărut acum mulți ani într-o carte nu prea groasă publicată de Moody Press, și care avea titlul, „Zeciuiala și bucuria”. Întâmplarea era semnată simplu, Mrs. R.H., din Iowa. Iată un fragment:

„Când soțul meu a murit în 1935, în timpul Marii Crize Economice, am rămas singură cu patru copii, patru băieți... Și eram însărcinată, așteptând un al copilăș, Eram așa săraci că n-am avut bani nici cu ce să-mi îngrop bărbatul, ne-a plătit statul cheltuielile de înmormântare. Dar în ciuda acestor situații, m-am încrezut în Mântuitorul meu. Și întotdeauna când primeam bani de la cineva, puneam deoparte a zecea parte pentru Domnul, indiferent cât de mare sau mică era suma. Am ținut copiii împreună, și niciodată n-am dus lipsă de mâncare sau de haine. Dumnezeu a purtat de grijă de noi într-un mod minunat. Acum copiii mei sunt mari, și au și ei familiile lor. Dar nici unul n-a uitat că trebuie să

cinstească pe Domnul cu partea Lui. Am învățat cu toții că atunci când Îi punem deoparte partea pe care Domnul o așteaptă de la noi, întotdeauna să o facem cu bucurie și să-L lăudăm pentru bunătatea Lui.”

Cu El de mână

Pe drumul dintre două sate,
(Drumeag anevoios și rău),
Mergeau ținându-se de mână
Un tată și cu fiul său.

În zare se vedea furtuna,
Cu norii amenințatori,
Venea să-și scuture cununa,
Peste sărmanii călători.

Mi s-a părut ciudat copilul,
Că nu era îngrijorat;
Râdea cu-atâta veselie,
Sub cerul gros, înnegurat.

L-am întrebat atunci pe țăncul
Care mergea așa pe drum:
— Nu-ți pasă că vine furtuna?
Și nu ți-e frică nicidecum?

— Nu, nene, mie nu mi-e frică,
(Și zâmbea fața cu pistri...),
Vezi, dumneata, mâna mea mică,
O ține tata-n mâna lui.

...Să învățăm și noi în viață,
Cum să umblăm cu Dumnezeu:
Cu El de mână-ntotdeauna,
Și-atunci nimica nu-i prea greu. (V.P.)